ქ. შ. წ.-კ. გამავრ. საზოგადოების ქუთაისის განყოფ. გამოცემა № 7.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

1.300
3

ეკატერინე გაბაშვილისა

ღვინია გადაიჩეხა

საყმაწვილო მოთხრობა

ქუთაისი.
ქ. შ. წ.-კ. გამ. საზ. ქუთ. განყოფ. სტამბა
1914.

ქ. შ. წ.-კ. გამავრ. საზოგადოების ქუთაისის განყოფ. გამოცემა № 7

ეკატერინე გაბაშვილისა

ღვინის გადაიჩეხა

საყმაწვილო მოთხრობა

ქუთაისი.
ქ. შ. წ.-კ. გამ. საზ. ქუთ. განყოფ. სტამბა
1914.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ღვინია გადაიჩეხა

(საახალწლო იმედები).

I.

— ნიკო, ხვალ ძლიერ ფრთხილათ უნდა იარო, თორემ ამ საშინელ გაყინულზე თუ ერთი ფეხი გაუსხლტა საქონელს, ის არის და ის, ცოცხალსაც ვერ ააყენებ.

— ჰო, და! მე და ჩემმა ღმერთმა მართალს ამბობს ნენეი,—დაუმატა რძლის სიტყვებს მოხუცებულმა ბოგიამ, რომელიც რკინის ღუმელის წინ იყო მიცუცქული და ხელებს ითფობდა.—აგერ სამოცდაათი წლის კაცი დავბერდი და თითქმის არ მახსოვს, რომ მოვსწრებოდე ამისთანა ყინვას ჩვენს ქვეყანაში. ჩემს ბიჭობაში კი გამიგონია, 1800 წელს მტკვარი ისე გაიყინა, რომ ორი კვირა ხალხი ზედ გადი-გამოდიოდაო.

— ეხლაც აგრე არ არი? იმ დღეს რომ ქალაქში ვიყავი, მტკვრის პატარა ტოტზე სულ აბდაუბდას დაყირაობდნენ „პოვოსკები“. პატარა ბიჭები ისე დასრიალობდნენ ჯუკიის ხიდის ქვეშ, აი დასწყევლოს ღმერთმა! ისე დასრიალობდნენ, რომ გეგონებოდა დაფრინავენო: არც იქცეოდნენ, ის ოჯახ-ქორები, არც ირყეოდნენ, გეგონებოდა—ფეხებში ეშმაკები შესხდომიანო,-დაუმატა ნინიკამ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

— **რ**ა ძლიერ გაგკვირვებია ყინულზე სრიალი, ჩვენებურები-კი არ დასრიალობენ ხოლმე ციგებითა? ისე დავსრიალობთ, ისე, რომ რეტი დაგვეხვევა ხოლმე,—ლაპარაკში ჩაერია ათი წლის **მ**ეხა, მამის ძველ მაზარაში გახვეული და თავზე რაღაცა ჭუჭყიან ძონძწაკრული.

— **მ**ამილო, ხვალ ქალაქში რომ ჩახვიდე, საახალწლო „ბაშმაკები“ მიყიდე! ამოდენა გოგო ვარ და ჯერ ფეხსაცმელი არა მღირსებია.

— **მ**ეხი კი დაგაყარე მაგ თავზე! ამოდენა, ვინ იცის! რვა წლისა მარტო ღვინობისთვეში შესრულდები. **ნ**ეტა იმდენი ფული აიღოს ერთ პატარა ურემ შეშაში, რომ საახალწლო ორიოდე ფუთი ფქვილი მოგვიტანოს და პირის გასახსნელათ ხუთიოდ გირვანქა ხორცი! შობა-დღესაც ცარიელ ლობიოზე გადავიარეთ.

— **მ**ართალს ამბობ, **ნ**ენე: უხორცობა ამისთანა დიდ ბედნიერ დღეს როგორ შეიძლება! ნახევარი თუნგი არაყიც კი მომეტებული არ იქნება, მე და ჩემმა **ლ**მერთმა! მეტადრე ამისთანა ყინვაში,—დამქაში დაუკრა **ბ**ოგიამ რძალს.

— **ბ**ატონო, ეგ ხომ კარგი იქნება და კარგი, მაგრამ თქვენს პერანგს გულიპირი სულ ჩამოგლეჯილი აქვს, და არაყის ფასით რომ ერთი არშინი ლურჯი ტერნო მოგიტანოს **ნ**ინიკამ, მე მგონია, ის კი ემჯობინება.

— **მ**ე, ძალო? ე ოხერი ქალამნები სულ შემომეგლიჯა, ფეხები ლამის დამაძროს, მაშ ქალამნები არ მინდა?

ეროვნული ბიბლიოთეკა

— შენა, დედაკაცო, შენთვის რატომ არაფერს მაბარებ?—დაკინვით უთხრა ნინიკამ ცოლსა.—ისე ლაპარაკობთ, თქვე დალოცვილებო, თითქოს ჩემი დავარდნილი ხარების მაგივრად ლომა-კამეჩები მე-

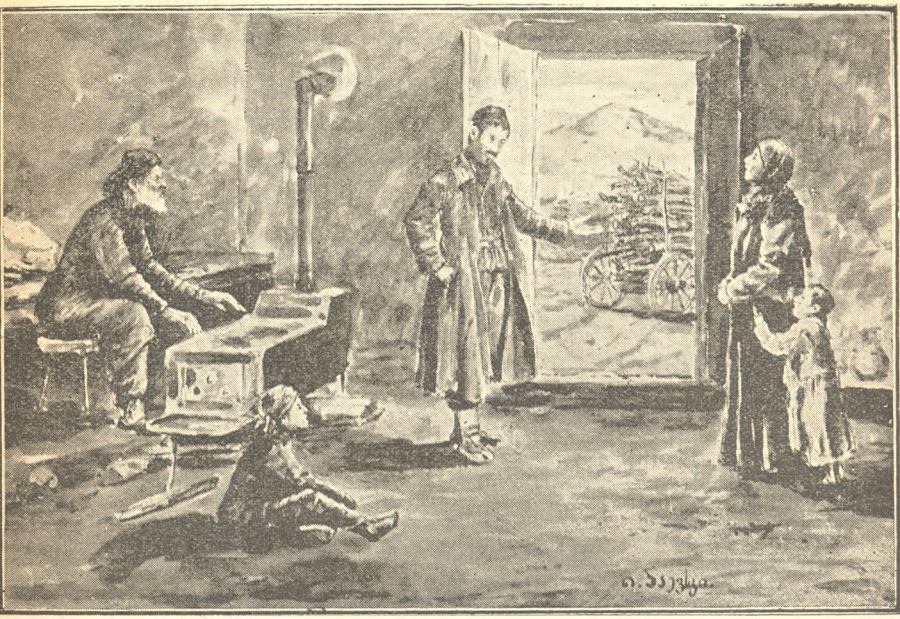

ბას და სიფრიფანათ ჩალაგებული შეშის მაგივრად დატვირთული ურემი მიმქონდეს! ჩვენი სოფლის ურემ შეშას რიგიანი ხომ არავინ იყიდის: ჩვენ ის შემოგვევაჭრება, ვისაც ჩვენსავით ხუთი გროში ორას თუმნათ ულირს. აი საგურამოს ურმები, აბა ურმები ისინია! ამ დიდ ზამთარში თითო ურემი თორმეტ მანეთად იყიდება. ჩვენი ურემი, რაც უნდა გაჭირდეს,

ეროვნული ბიბლიოთეკა

განა არ იცით, რომ ოთხ მანეთს არ გადააჭარბებს. ქალაქელმა დედაკაცებმა იციან: „ჟა, დიღმური ურემი და ხუთი მანეთი!? ხუთი მანეთი მქონდეს, მცხეთურს ვიყიდი, დიღმური ურემი რა საკადრისია! რა ვუთხრა გაჭირვებას, თორემ მაგისი ფასი ექვსი აბაზია, ექვსი აბაზიც კი მეტია!“ ის კი არ იციან იმ დალოცვილებმა, რომ, მართლა რომ გაჭირვებას, რა ვუთხრა, თორემ დიღმელს თითო ღერი შეშა თითო სისხლის წვეთად ულირს! საიდან სად უნდა მოვიტანოთ, რამოდენა შალბაში უნდა გადვიხადოთ— და ექვსი აბაზიო! ექვსი აბაზი კი არა, რაც მე ამის მოტანაზედ ტანჯვა გავწიე, თითო ღერი ექვს მანეთად უნდა ღირდეს. ზუშინ ტყეში ხარები რომ და მიცვივდნენ, ურემი ამ დაღმართზედ სულ მხრით ვზიდე; ორჯელ-სამჯერ ისე მოვსხლტი ყინულზედ, მეგონა, ეს არის-მეთქი, დამრჩა ცოლ-შვილი გატიალებული-მეთქი! ექვსი აბაზი! თითო-თითო ღერი, ყინულზე დაკრული, რის ვაივაგლახით ავაძრე და მერე რამდენ ხანს ვაფხიკე ყინულები, რომ საქონლისთვის ტყუილათ ყინული არ მეტარებინებინა.

— ჰიდევ მაგ ყინვის იმედი მაქვს და!—უპასუხა ნენემ ქმარსა. ამისთანა ვაგლახ ზამთარში ხუთ მანეთს როგორ არ მოგცემენ—და ხუთ მანეთად ბევრი რამე მოგვივა საახალწლოთ.

— ნეტა ეგრე იყოს, დედაკაცო, და მაშინ ერთ წითელ თავშალსაც შენ მოგიტან.

— უი ქა! წითელი ხელცახოცი უნდა მოვიხვიო სამი შვილის დედამა! წითელი კი არა და, თუ კარგ ლურჯ თავშალს ამომიტან, ურიგო არ იქნება:

ეროვნული ბიბლიოთეკა

სხვა რომ არა იყოს-რა, ახალ წელიწადს ახალი მჯ-ინც დამეკვებება.

— მართლა, ბიჭო,—უთხრა მორცხვათ თავჩაღუნულმა ბოგიამ შვილსა: თუ მომეტებული გქონდეს ორიოდ შაური, ნუ დაზოგავ, შენ გაზდას, და ცოტაოდენი თუთუნი მიყიდე. აგერ ორი კვირაა, რაც ჩიბუხი არ გამიბოლებია—და ლამის გავგიჟდე: პურზე მომეტებულად მომშივა ხოლმე, ი ტიელი!

— დედა, დედა, თაფლი, ნიგოზი! ახალ წელიწადს გოზინაყი არ გვინდა?—კაბას სწევდა პატარა ფეფე დედას და საცოდავათ ეღრიჯებოდა ნენეს.

— კარგი, კარგი, კმარა! რაც მოვა შეშის ფასათ, ღმერთმა ხომ იცის, ჩემთვის არას შევინახავ. მოიტა, დედაკაცო, ლუკმა შევჭამო, გაუთენებლივ უნდა გავიდე, რომ ხვალ საღამოზე თვალნათლივ ამოვბრუნდე: ახალწლის ღამეს კარში ხომ არ გავათენებ?

II.

ქალაქი დიდ ალიაქოთშია. დიდი და პატარა, დატვირთული სხვადასხვა ტკბილეულობით, ხორაგით თუ საახალწლო მორთულობით, შინისკენ მიეშურება. შეშის მოედანზედაც გაცხარებული ვაჭრობაა. ყოველ კაცს ახალწელიწადს სხვა სიუხვესთან უნდა, რომ სახლიც თფილი ქონდეს. მოვაჭრენი უფრო ღარიბი არიან; მდიდრებს ზამთრის საგზალი დიდი ხანია დამზადებული აქვთ, ღარიბმა კი სხვა დროს რომ სიცივე აიტანოს, ამ დღეს არ შეიძლება:—

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მტერი, მოყვარე მოუვა,—თავს ხომ ვერ შეირცხვენს და სიცივით გვერდებს არ გამოუყინავს!

— **პ**ოჟალუიტე, პოჟალუიტე!—რუსული ჯილ-ჯიყით იწვევენ რუსს, ქართველს თუ სომეხს მხერ-ხავი იმერლები.—**ე**ტა გრაბოვი, ეი **ბ**ოღ, ჩისტი გრაბოვი, სუდარინია! ნე ტარგუი, კაკ **ბ**ოღ, ოსემ რუბლი სტოიტ, დაი, ბედნი ჩალავეკ! **ნ**უ, დაი, ნე ტარგუი!—**მ**იეცი, კაკო, მიეცი, მეტი რაღა გინდა, შე ოხერო, ოქრო ხომ არ არის ეგ შენი ჭყინტლი შეშა, მიეცი-მეთქი!—ახლა შეშის პატრონს მოუბრუნდებიან მხერხავები და ბევრჯერ თავშიც წაუთაქებენ, თუ გამყიდველი ბეჩავია და თავის და-ცვა არ შეუძლია.

დილის ათი საათია. **ს**აშინელი ყინვაა. **ს**უსხისა-გან წელში ოთხათ მოხრილან გამვლელ-გამომვლელ-ნი. **მ**ოედანი მთლად გაჭედილია შეშის ურმებით; ტევა არ არის, თუმცა პოლიციელი ყოველ ღონის-ძიებას ხმარობს, რომ რაც შეიძლება კედლისკენ მჭიდ-როთ მიაყენოს ურმები. **უ**რმები თანდათან მოდიან და მოდიან. **პ**ოლიცია ქუჩიდან მიერეკება ურმებს. **მ**ოედნის ზედამხედველი აქა-იქ დალასლასობს, თვალ-ყურს ადევნებს, რომ გაყიდული შეშა არ გამოეპა-როს და ქალაქის იჯარა, ურემზედ ორი შაური, არ ასცდეს. **ა**დრე მოსული მეურმეები სიცივისაგან ხტი-ან, ხელებს ოორთქლებენ, ეღრიჯებიან მყიდველებს, ჩალას უდებენ პირში თავჩაღუნულსა და ყინვისაგან აბურძგნულ საქონელს.

თორმეტი საათია. **თ**უმცა ბევრი იყიდება შეშა, მაგრამ მაინც მოედანზე ალაგი აღარ არის და პოლი-

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ციელი ახალ მოსულებს ქვემოთ, მტკვრის პირას, ისტუმრებს. ქუჩაში, დიდი მოძრაობის გამო, ურმებს აღარ აყენებენ. „ქონკა“, ეტლები, პოვოსკები მთლად იჭერენ ვერის ხიდის ჩასავალ ვიწრო ქუჩას.

სწორეთ ამ დროს გამოჩნდა ჩვენი ნინიკა მოედნის თავში. ურმის თავზე ბრძენივით დინჯათ ზის პატარა მიხა, თავის ძველ მაზარაში გახვეული და თავზე პაპის ცხვრის ტყავის ქუდჩამოფხატული. ნინიკა კი მხარდამხარ მისდევს ურემს და უღლის თავს უჭერს შიმშილისაგან დაოსებულს თავის ხარებს.

Fl. 300
3

იმისი ურემი სასაცილოა თავისი სიპატარავით: მოკლე, ვიწრო, მაგრამ მაღალი და თხელი—ბავშის სათამაშოსა

რესპუბლიკური ბიბლიოთეკა

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გავს. შეშა მხოლოდ ორპირათ უწყვია ურემს, მაგრამ რანაირათ ოსტატურათ უწყვია! რიგზე, შეშა შეშაზე, ლამაზი კოშკივით არის აშენებული; გარედან ხმელები აქვს შემორიგებული და შიგნიდან ნედლი და დაკლაკნილი შეშებით არის ამოვსებული. და ეს სიფრიფანა შენობა რომ არ გადმოწვეს, არ შეირყეს, სხვილი საბლით ათასგვარათ არის გადასალტული.

ნინიკა ცდილობს შეშის მოედანზე გაჩერდეს, სადმე მიიკუნჭოს. პოლიციელი უყვირის, ხელსა სწევს, ქვევით, წყლის პირისაკენ უთითებს.

— შენი ჭირიმე, აქ სადმე გავჩერდები, იქ ვერ ჩავლენ ჩემი ხარები, და თუ ჩავლენ, ველარ ამოიტანენ: დავარდნილი არიან, მთელი ზამთარი უღლიდან არ გამოშვებულან, ნახევარზე მშივრები ჰყრიან, —საცოდავათ შეღიჯინებდა ნინიკა პოლიციელს.

— არ შეიძლება, წადი, თორემ კისერში წაგკრავ, წადი!

— კაცო, ხომ გეუბნები, დავარდნილი ხარები მყავს-მეთქი! იმ ყინულზე როგორ ჩაიტანენ, დაიმსხვრევიან და ჩემს ცოდოში ჩადგები!

— წადი, წადი, წადი! — და პოლიციელმა, რომელსაც ნინიკასი ერთი სიტყვაც არ ესმოდა, დაუშინა ხმლის ყუა ხარებს.

მეტი გზა არ იყო, ნინიკა ჩაუძღვა ხარებს მთლათ ყინულით გასიპულ დალმართზე. თან საშინელი ბოღმა ახჩობდა, იცოდა, რომ ბინდამდი ველარ ეღირსებოდა შეშის გაყიდვას, და სიბრაზით თითქმის ტიროდა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

— Ოჰ, თქენი რჯული, თქვენი! ულმერთოებო! Ახალწელიწად-ღამე ბოგანოსავით ქალაქის გომში უნდა გავატარო, ცოლ-შვილი ჩემს გზის ცქერაში უნდა გამოლამდეს! რა დიდი ალაგი ჩემს ურემს მოუნდებოდა! Ერთი ორი შაური მქონოდა, ჩუმათ ხელში ჩამედო, ამას ხომ არ მიზამდა!—Ამ ფიქრებში გართული ნინიკა გულის ხმიერობით ველარ ადევნებდა თვალს თავის ხარებს; ერთს ამათგანს ფეხი გახეთქილ ყინულში ჩაუვარდა, მეორე ფეხი წაუსხლტა

და ორივე წინა ფეხით გაილასტა. ვიწროთ აკოკოლავებული შეშა საჩქაროთ გადიხარა გვერდზე და სუბუქი ურემიც თან გადაიტანა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ერთ წამზე ურემს დუნდგო ხალხი დაედვა და სეირს შეყურებდენ. ნინიკა გაშრა, ენა ჩაუვარდა, მოძრაობა შეეკრა; ის გაშტერებული დასცქეროდა თავისი ლვინიას საშინლათ გაფართხულ ფეხებს და იმის ტანჯვით სავსე თვალებს. ბადაბრუნებულმა ურემმა და მაყურებელმა ხალხმა გზა შეუკრეს სხვა მიმავალ ურმებს. „ლესეტნიკები“ გაცეცხლდენ და ნინიკას დაეტაკენ. „ქაცო, კაცო! აიღე ურემი, გზა გაწმინდე, ვერა ხედავ, ურმები მოდიან“!

ნინიკა უძრავათ იდგა, ლვინიას თვალებში ჩასცქეროდა. საქონლის უსიტყვო, საზარელი ტანჯვა უსიტყვოთვე იბეჭდებოდა იმის პატიოსან სახეზე და კაცს გულს უკლავდა. ნინიკას გვერდზე პატარა მიხა საზარლათ ქვითინობდა.

— ქაცო! არ გესმის, არ გესმის?—და მოთმინებიდან გამოსულმა პოლიციელმა წაუთაქა თავში, წაარტყა კისერში გაშტერებულ მეურმეს. ნინიკა გონს მოვიდა, ჩოხის კალთით მოიწმინდა მარცხენა თვალიდან ჩამოგორებული სხვილი ცრემლი და ლვინიას აპეურები შეაგლიჯა. ხარი ულონოთ გვერდზე გადავარდა და ორივე წინა ფეხი ჩვრებივით დაეკიდა.

— ბიჭო, შეშაში ორი აბაზი მოგცე?

— ორი აბაზი, შე ოხერო, ლმერთი არა გყავს, ბზე ხომ არ არის!

— ოთხი აბაზი მოგცე, ძმაოჯან,—ვითომ წაჩხუბებულმა, მაგრამ ნამდვილათ კი პირშეკრულმა ჩარჩებმა დაუწყეს ნინიკას გაჭირვების დროს ვაჭრობა.

— ოთხი აბაზი?.. ჯრა, შეშას არ ვყიდი, ისე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მინდა გადავყარო,—ამოოხვრით სთქვა ნინიკამ და ურემს ცლა დაუწყო.

— მაშ რა გინდა, შე ცხონებულო! გინდა შენი ერთი მუჭა შეშა რვა მანეთად გაყიდო?—აჰა, მანეთი მოგცე! ახლა პოვოსკა უნდა ამას, რომ აქედან ბინამდი გადავიტანო და! შენი ფეხებ-დაგლეჯილი მოზვერი ურემში ხომ აღარ შეებმება! აჰა, ერთი მანეთი! აიღე-მეთქი, გეუბნები, ჭკუას ნუ კარგავ.

— არა, გამიშვი, თუ ღმერთი გწამს! გეუბნები—არ გავყიდი-მეთქი.

— აი სულელი! არა ვყიდიო! მაშ წნილათ გინდა ბებია-შენს ჩაუდო?

— მამეშვი-მეთქი, კაცო, რას ჩამაცივდი! ყელში სისხლი მომდის, აქ ცოდოს არას შემამთხვიო!..

— ვა, ცოდოს რა, მამა გიცხონდა, რევოლვერი არ დამახალო! ასეთსა გდრუზავ მაგ გოგრაში, რომ თვალებიდან სულ მაშხალები წამოყარო!

ნინიკამ ერთი კი გადახედა გალირფებულ ვაჭარს—და ხმაგაკმენდილმა ურმის ცლა განაგრძო.

რიყის ერთ კუნჭულზე დაალაგა თავისი ერთი მუჭა შეშა და ურემზე ოდნავ მსუნთქავი ღვინია შესდვა.

— კაცო, ყელი გამოსჭერ, მანამ ცოცხალია, უსულოთ რათა ჰკლავ?—ეუბნებოდენ აქით-იქიდან ნინიკას. მაგრამ მან ყურიც არავის ათხოვა.

ყელი გამოსჭრას ღვინიას—და მერე ვინ? ნინიკამ? და განა ეს შესაძლოა? განა ღვინია ნინიკასთვის მარტო საქონელი იყო და სხვა არაფერი?—არა!

FS 5681 2

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ღვინია იყო იმისი იმედი, იმისი მარჯვენა ხელი— და განა მარჯვენას მოიჭრის ვინმე, თუნდ ის მარჯვენა სამუშაოთაც აღარ ვარგოდეს?

III.

ნინიკას ოჯახი სოფელში ახალწლის სამზადისში იყო და ქალაქიდან მონატანის იმედით მხიარულობდა. ნენემ დარბაზი ისე დააკრიალა, ისე დააასუფთავა, რომ გალიპულ მიწაზე ერბო აიკრიფებოდა. ქოთნები, ჯამები, ქვაბები სულ ნაცარ-ტუტით დარეცხა და თაროზე დაალაგა. ქმარ-შვილისა და მამამთილის ძველძულები უსაპნოთ დარეცხა და რკინის ღუმელთან მიფინა დასაშრობათ. ბიგოლამ გასაყიდი შეშის გადანარჩენი კუნძები წვრილათ დააპო და სახლში შემოზიდა. ღუმელს, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, უმარჯვებდა:—„დაყინულები მოვლენ ი ბიჭები და, თუ სახლი თფილათ არ დაუხვდათ, დაიხოცებიანო“.

შებინდდა. ნენემ შვილები დააძინა და, ქმრის მოსვლამდი რომ თავი როგორმე შეეყოლებია, მეზობლებთან საბაასოთ და საახალწლო სამზადისის დასათვალიერებლათ გადავიდა. ბოგია ღუმელთან ჩიბუხსა სწმენდდა და თამბაქოს მოლოდინში სიამოვნებით იღიმებოდა. ცეცხლის გუზგუზზე ჩაფიქრდა; ბევრი რამ ავი და კარგი გაახსენდა თავისი წარსულის ცხოვრებისა. ბევრჯერ ამ მოგონების დროს პირს ღიმი მოუვიდოდა ხოლმე და ხშირათ გულიანათ ამოიკვნესებდა. ბოლოს დაღალულობამ დასძლია და ისე ღუმელთან წაკუნტულს ჩაეძინა. თუ ფხიზლივ

ეროვნული ბიბლიოთეკა

შავი ფიქრებიც გაივლიდა ხოლმე იმის სახეზე, ახლა სიზმრათ მხოლოდ ბედნიერება და მხოლოდ ბედნიერება დაესიზმრა. ზოგიამ ნახა, რომ ვითომ ნინიკას პატარა „დიდმურის“ მაგივრათ დიდ რკინასავით გამოჭედილ თელის ურემში ორი ლომა კამბეჩი ება და თვითონ ნინია კოფოზე მორთულ-მოკაზმული არხეინათ იჯდა; ნახა, რომ ნინიამ შუა ცეცხლით გაჩაღებულ დარბაზში შემოიტანა პირამდი გატენილი ხურჯინი და მთელ თავის ჯალაბს სიხარული მოფინა: პატარა ფეფეს წითელი ჩუსტები, ნენეს ჭრელი შალის კაბა, მიხას ქუდი და ქალამნები, საღვინით თაფლი, ტიკით არაყი, ზოგიასთვის დასტა-დასტა თამბაქო კერას წინ, დიდ გორასავით დაგროვილი იყო და პატრონები ცეკვითა და ღრიანცელით გარს უვლიდენ. თვითონ ზოგია საახალწლო ტაბლით, წმინდა სანთლებანთებული, კარებში იდგა და თავისი ოჯახის ბედნიერებით ხარობდა.

უცებ სანთლები ჩაქრა, ხონჩა ხელიდან გაუვარდა და ზოგიამ თვალები გააჭყიტა. შანდორინის ჭრაქის პატრუქი ოდნავ ბჟუტავდა და საზარელი ნავთის სუნი იდგა მთელ სახლში. რკინის ღუმელი ჩამქრალი იყო და სიცივისაგან მთლათ აძაგძაგებდა საწყალ მოხუცს.

— არ გესმის, კაცო! რამ გამოგაყრუა? კარში გამო, დაგვეხმარე, ე ოხერი ხარი გადმოვიღოთ ურმიდან.

— ხარი...ი...ი... რას ამბობ, ნინიკო? ხარიო?

— ჰო, მამავ, ნინია გადაგვეჩეხა ყინულზე! შებღავლა ნინიკამ მამა — და მთელი დღით შეკა-

ვებული ჯავრი და ვარამი დედაკაცურის ქვითინით და მდუღარებით ახლა გადმოანთხია.

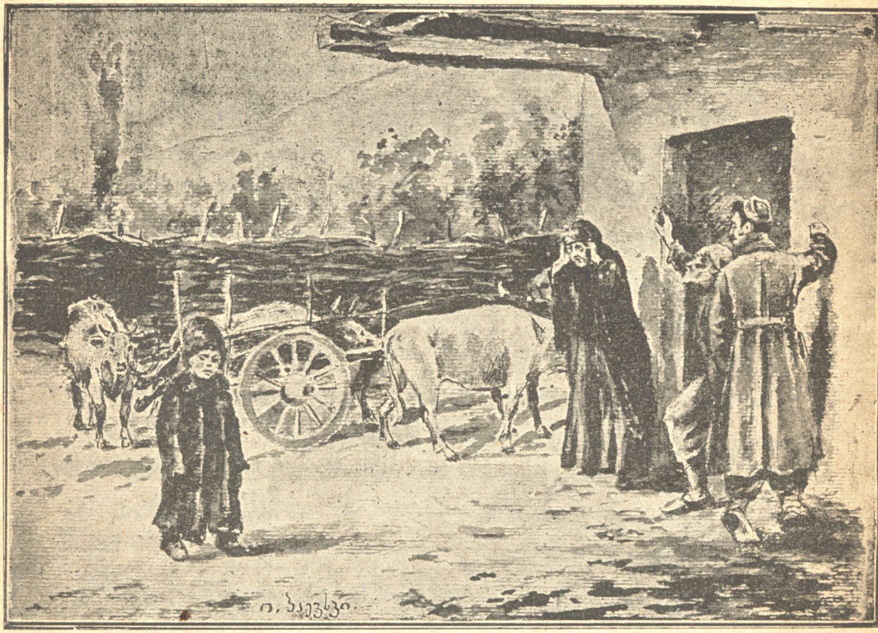

— ღვინია დაჩეხილა, ღვინია დაჩეხილა, ჩვენი ღვინია!— ზარივით გაისმა. ყინვისაგან მოკრიალებულ ჰაერში ბოგიას ოჯახის გოდება—და ძველ წელიწად-თან ერთად მოსწყდა შეუნიშნავათ ჟამთა ვითარე-ბაში...

1890 წ.

190

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ქ. შ. წ.-კ. გამ. საზოგ. ქუთაისის განყოფილების მიერ გამოცემული წიგნები:

1. მათიკო და მისი ბიშერა (მეორე გამოც.), თარგმ. თ. ხუსკივაძისა . . . . . 1 შ.
2. ორი მეგობარი (მეორე გამოც.), თარგმ. ლ. ხმალაძისა . 1 შ.
3. დარვინიზმი, თარგმანი ი. ფანცხავასი . . . . . 5 შ.
4. თინას ლეკური, ეკატერინე გაბაშვილის ქ. . . . . 1 შ.
5. მაგდანას ლურჯა, მისივე . . . . . 1 შ.
6. წითელი ფარანი, ხუნდაძის ასულის ფატის თარგმანი . 1 შ.
7. ლვინია გადაიჩეხა, ეკატერინე გაბაშვილის ქ. . . . . 1 შ.

-15

ეროვნული
ბიბლიოთეკა